

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VIII. Fredericvs Fregosivs Archiepisc. Salerni, Iacobo Sadoleto Episc.
Carpentor. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

verò scribitur ad me ex vrbe, rem decretam esse: ad annumque nos Mantuam conuenturos: quò veniam equidem, neque pro mea parte huic officio deero: etsi maximo meo cum incommodo hinc sum me commoturus. Veruntamen impius, atque ingratus erga omnipotentem Deum essem, cui in corde meo purè scribere cupio, nisi meas eius officii partes susceperem. Vtinam modo agatur aliquid spiritu sancto dignum: nos quidem operam pro nostra exiguitate eam præstabimus, quam nobis præscripserit, & inspirauerit Deus. Quòd verò ibidem te visurum me confido, magnum erit id solatium meorum incommodorum. Itaque iam nunc tecum ago, vt tu, qui propius abes ab illis locis, futurusque es ad omnia expeditior, si tibi videatur, des operam, quò vicinitate coniuncti esse possimus: maximeque vt librorum ad rem pertinentium copiam habeamus: quò communi ambo & studio, & voluntate, quantum in nobis erit, consulamus Christianæ reip. Ac de his quoque satis. Paulus te & veneratur & obseruat, idque optimo iure facit. Is mihi adiutor in hac regenda ecclesia & successor datus est à Clemente VII. Pont. Max. eiusque rei diploma habemus Massiliæ confectum, nobisque perliberaliter, & sine pretio villo traditum, quod te scire volui. Auctorem enim videbare in tuis literis id cognoscere. Vale. VI. Calend. Iunij, M.D.XXXVI.

VIII.

FREDERICVS FREGOSIVS ARCHIE-
pisc. Salerni, Iacobo Sadoletto Episc. Car-
penor. S.P.D.

QUAM vellem mutua tibi amicitia nostræ officia ex meis studiis præstare posse: & te quam simillimo munere remunerari. Sed quando pares tibi referre gratias minimè possumus, eò maiores habebimus. Quapropter hunc ad te ex nostris contubernaliibus nuntium destinaui, vt esset cui tuto, ac sine vitiusque nostrum sollicitudine liber tuus committeretur, & ad nos quam celerrimè præferretur. Mira enim auaritia teneor tuorum scriptorum, dum ea non lego, & dum lego voluptate. Gratum tamen mihi admodum fecisses, si superioribus tuis literis libri argumentum significasses. Sed hoc te puto facere voluisse, vt vna tantum, sed ea maiore lætitia perfunderemur. Tux autem prudentiæ erit sic librum inuoluere, & operimentis munire, vt à pluviarum iniuria integer atque incolumis nobis reddi possit. Eum cum perlegero, sententiam de eo meam, atque iudicium diligenter perscribam: vt ex me cognoscere possis, quam in tua sciti-
pra

pra atque in te ipsum iniquus sis iudex. Nemo enim est (mihi crede) a quo ea probari malle debeas , quàm à te ipso : nec grauius iudicium ad ea examianda afferri potest , quàm quo in scribendo fuerit meditata. Scripsérám ego quoque his diebus meditationes qualdá in duos Plalmos quam breuissimas , in CXXX. & CXLV. iterum sanè animi affectu , sed frigido atque inerti sphaemoe scriberet : quas ad te olim misissem , nisi & eadem librorum penuria ac tu , hic laboraremus. Et (vt verum fatear) acrimoniam ingenii atque iudicii tui subueritus essem , ne tu ab aliis eugeres , quod prestare solus potes. Illudque veniebat in mentem , iudicium mihi cum tam seuerio iudice , qui cum sua scripta ceteris probentur omnibus ac permagni aestimantur , solus ipse non probet ac reiciat. Sed si aequiore fore te in me iudicem , quam in te ipsum sis , pollicitus fueris , fortasse mittam , & aliqua ratione eas describendas curabo : ea etiam conditione addita , vt nulli omnino eas legendas concedas , nisi planè intimus amicus tuus sit , ac propè domesticus : ne antequam adhortationibus tuis de arrendis Tullianis codicibus obtemperare ceperem , inerte ac tarditatis infamiam subeam. Misi eas tamen Ludouico Buncemii episcopo , cuius iudicium non adeò reformido. In quibus cum vitam affectum deprehendere posses , quo scriptae fuerant minus enim essent ineptae : attamen aliquantulum in facili literis exercitationem agnosces. Sed de his nimis multa. Profectus enim meam in Italiam ex primo vere in vltimam aestatem recei. Quid etiam tunc facturus sum , mihi nondum planè competentum est , ita omnia mea consilia incerta atque implicata reddere ea calamitates , quae ex Italia nuntiantur. Quicquid autem statuerem , quàm primum vt scias curabo. Illo enim suauis amicorum nostrorum conuietum atque consuetudinem , ex qua summam voluptatem percipere solebam , vix tam diu careo , vitamque meam eo nomine acerbissimam puto. Hic verò nouos pariter qui loco illorum substitui possint , quos vel mors eripuit , vel fortuna disiunxit , mihi sanè est impossibile , his praesertim temporibus , his regionibus , his moribus. Fac vt valeas : & amicitiam nostram , vt literis mandas , ita etiam memoria conferues. Paulò verò nostro multam salutem. Diuione , pridie Non. Februarij.

IX.

IAC. SADOL. EPISC. CARPENT. IOAN.

Matthaeo Giberto, Episc. Verona S. P. D.

IAN dicitur , cum ego ad te nihil literarum dedi , quod accidit
 Iacobi oblivione tua mea , neque pigritia , aut negligentia nostra :
 sed